Tábornok és Tiszt Urak!
Leendő Kollégák! Honvédek!
Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Emlékezők!

Köszönöm a megtisztelő felkérést, hogy a kezdeményezést elindítók nevében szólhatok ezen a jeles napon, az Üllői úti Katonai Emlékhely felavatásának második évfordulóján. Megható érzés itt állni Önök előtt, körülnézni, és látni azokat a bajtársakat és azokat a polgári emlékezőket, akik szívükben hordozzák a múlt iránti tiszteletet, és a jövő iránti felelősséget.

Ez a földdarab több mint egy évszázadon keresztül adott otthont a magyar katonai kiképzésnek. 110 éven át itt állt az a laktanya, amelynek falai között generációk nőttek fel a haza szolgálatára. 2008-ban ezeket a műemlék jellegű épületeket a földdel tették egyenlővé, és sokáig úgy tűnt, hogy csupán emlékezetünkben maradnak fenn. De nem hagytuk elveszni. Nem engedtük, hogy feledésbe merüljön az a hagyaték, amelyet elődeink ránk bíztak.

Az emlékhely létrejötte is bizonyíték arra, hogy a katonai közösség nem csupán fegyverrel, hanem hittel, összefogással és áldozatvállalással is erős. A különböző tisztképző intézmények egykori növendékei, hallgatói, oktatói, katonái és támogató polgárai összefogtak, hogy méltó emléket állítsanak ennek a helynek és azoknak, akik itt tanultak, szolgáltak.

Számomra különösen megható, hogy e kőbe és bronzba zárt emlék nemcsak a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolát idézi, amely négy éven át nekem is második otthonom volt, hanem minden elődjét és utódját, valamint azt az 1. honvéd gyalogezredet is, amely egykor itt kapott helyet, és 1898-ban éppen ezekben a napokban költözött ide, az új szálláshelyére.

Ez az emlékhely egyszerre szól a katonai hivatás dicső múltjáról, a laktanya építészeti örökségéről, és azokról a személyes történetekről is, amelyek nélkül mindez csupán néhány sor maradna a történelemkönyvekben.

Engedjék meg, hogy itt egy kissé személyesebb hangot is megüssek. Nekünk, akik itt tanultunk, szolgáltunk, itt tettünk tiszti esküt, vagy épp itt virrasztottunk bajtársainkkal, ez a hely több, mint kő és bronz. Nekünk ez a hely a fiatalságunk, a mi bajtársi közösségünk, a fegyelemre nevelő, de felemelő mindennapok szimbóluma. És ezért ma, akik itt állunk, nemcsak a múltra emlékezünk – hanem újra együtt vagyunk.

Nem szabad elfelednünk azt sem, hogy mindez nem valósulhatott volna meg az Önök, a Ti támogatásotok nélkül.

Köszönet illeti mindazokat, akik adományaikkal segítettek, és külön tisztelettel azokat, akik jelentősebb összegekkel is hozzájárultak ennek az emlékhelynek a létrehozásához. A Market Zrt. önzetlen támogatása, valamint a Magyar Honvédség és a Honvédelmi Minisztérium hosszú, de végül eredményes egyeztetéseket követő elköteleződése nélkül ma nem állhatnánk itt.

Tisztelt Emlékezők!
A kezdeményezést elindítók nevében köszönöm a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Karának, személyesen Lippai Péter tábornok úrnak, hogy az emlékhelyet átvették, és emlékeinket ápolják! Legyen ez a hely a katonanemzedékek örök találkozóhelye! Legyen ez a hely a színtere az egyéni és a közös emlékezéseknek, a tiszteletadásnak, és legyen példája annak, hogy múlt nélkül nincs jelen, és jelen nélkül nem lehet jövő.

Ma mindannyian együtt, egy közösségként állunk itt – veteránok és fiatal tisztjelöltek, honvédek és polgári emlékezők. Ez a találkozás maga is egy üzenet, hogy a katona mindig összetart, és mindig hisz abban, hogy a haza szolgálata örök kötelesség, mert az eskü egy életre szól.

Zárásként kívánok mindannyiuknak munkájukban és családi életükben sok sikert, és boldogságot. És ahogy azt katonásan mondjuk:
Erőt, egészséget!